

herom i denne Sal turde næppe være paa ſin rette Plads.

Dette var de personlige Bemærkninger, som jeg mente, jeg havde Grund og Ret til at gøre, endskønt de egentlig hørte til Diskussionen i Gaar. Jeg skal tilføje et Par andre Bemærkninger delvis i Tilslutning hertil. Det forekommer mig, at dette Ting's Flertal og ogsaa særlig den ærede Ordfører ere meget uretfærdige over for de to meget ærede Forsvarsministre. Man synes at ville lægge al Skylden for de provisoriske militære Foranstaltninger over paa deres Skuldre. Deri gør man dog Uret. Selvfølgelig, den nærmere Udførelse af disse provisoriske Foranstaltninger maa de som Fagministre bære det særlige Ansvar for; men for Beslutningerne, som Regeringen i sin Tid har taget om den og den Retning, hvori Sagerne skulde gaa her til Lands, være de intet Ansvar større end deres Kolleger, som samtidig med dem toge disse Beslutninger efter Forhandling, i Ministerkonference og i Statsraadet. Det forekommer mig derfor, at der ikke er nogen virkelig Grund til at handle over for de militære Budgetter paa anden Maade end over for de civile, i alle de Spørgsmaal allensfals, som ikke staa i virkelig uopløselig Forbindelse med de provisoriske Foranstaltninger. Den ærede Ordfører udtalte, at han troede, han tydeligt, klart og skarpt havde udtalt sin, og han antog Flertallet's Mening om disse Budgetter. Jeg indrømmer ham det. Han udtalte sig tydeligt og klart, og for saa vidt var det mig en Fornøjelse at høre ham. Der var ikke Tale om, at frem og tilbage er lige langt, men man fik klar Bæst, hvilket jeg ikke kan andet end anerkende, thi det vilde være Synd at sige, at man her al Tid faar det. Men paa den anden Side var jo den Bæst, som det forekom mig maatte udledes af hans Ord, høist iørgelig og bedrøvelig. Thi hvis han virkelig talte som Ordfører for sit Parti, som jeg maa antage, endskønt han kun kaldes fungerende Ordfører, saa synes jo Udſigten til i indværende Finansaar at komme ud af de anomale Tilſtande og at faa en regelmæssig Finansloov at være lig Kul. Nu vil jeg ikke sige, at jeg har haft stort Haab om, at vi skulde kunne komme hertil i Aar; men indtil jeg havde hørt den ærede Ordførers Udtalelser i Forgaars og i Gaar, havde jeg dog ligesom en lille Forhaabning om, at Muligheden skulde være til Stede. Det forekommer mig, den er svunden, hvis ikke den ærede Ordfører kan tro — og det tror jeg ikke — at der fra anden Side, fra Regeringens, Landſtingets og Højres Side her i Salen, skulde fuldstændig gives efter,

over for hvad den ærede Ordfører og hans Parti mener det skulde være rigtigt at vedtage paa indværende Aars Finansloov.

Den fungerende Ordfører (Meergaard): Jeg skal først henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem, der nu fatte sig (S. Scavenius). Det glæder mig, at han anerkender, at mine Udtalelser have været klare og utvetydige. Jeg har bestræbt mig for at gøre dem saa, og det glæder mig, at det ærede Medlem bekræfter, at det er lykkes. Jeg kan gerne adressere en lignende Tak til det ærede Medlem for den Klarhed, der prægede hans Udtalelser med Hensyn til det Manifest, han udtalte, da han traadte ud af Ministeriet. Der er i Pressen blevet rejst Indvendinger mod de Udtalelser, jeg kom med forleden Dag desangaaende. Der er blevet sagt, at det skulde være en ukorrekt Fortolkning, et ukorrekt Referat af det ærede Medlems Udtalelser. Men det ærede Medlem bekræftede jo i Dag, at jeg havde fuldstændig truffet hans Mening. Han udtalte — jeg skrev Ordene op, saa jeg tror, de faldt omtrent saaledes — at han bidrog og vilde bidrage til, at Sagerne kom ind i den Gænge, som Forsvarsvennerne ønskede, og den Gænge, som Forsvarsvennerne, som han sagde, ønskede, at bringe dem ind i, var den, at faa Københavns Landbefæstning bygget med Folkestingets Vilje, om det kunde ske, men da de vare komne til den Erkendelse, at det ikke var muligt, saa imod Folketingets Vilje. Andet har jeg ikke tillagt det ærede Medlem, og det glæder mig, at han anerkender mit Referats Nøjagtighed. Naar det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke har taget Hensyn til en Tilføje, han gjorde om, at det kun var hans personlige Opfattelse, saa har jeg gjort det. Følge mine egne Udtalelser, som kunne læses i Rigsdagstidenden, urgerede jeg indtrykkeligt, at jeg meget vel vidste, at det ærede Medlem kun havde tyret det som sin personlige Mening. Men jeg fremhævede tillige, at Meninger og Hensigter hos et Medlem af Kabinettet, der indtog en saa fremragende Stilling, som det ærede Medlem utvivlsomt gjorde den Gang, ikke kunde antages ganske at staa for hans egen Regning, men maatte antages til en vis Grad at have influeret paa de øvrige Medlemmer af Kabinettet, og jeg finder denne Antagelse fra min Side bestrykt ved, hvad der er slet. Det være langt fra mig at komme dybt ind paa, hvad vi debatterede forleden Dag; men sikkert er det, at Ministeriets Færd den Gang var saadan, at man ikke har Grund til at antage andet end, at de Anskuelser, de Ønsker og Motiver, der ledede